

Mál nr. 399/2015
M og
vátryggingafélagið V v. byggingarstjóratryggingar.

Krafa tryggingarfélags um að byggingarstjóri greiði eigin áhættu vegna tjóns 14.10.2013.

Gögn.

1. Málskot móttakið 26.10.2015 ásamt fylgiskjöllum 1-9.
2. Bréf V dags. 13.11.2015 ásamt fylgiskjöllum 1-5.

Málsatvik.

M var byggingarstjóri á húsi og var með starfsábyrgðartryggingu hjá V. Krafa barst til V um greiðslu bóta vegna ágalla á húsinu sem raktir voru til smíði og frágang þess og var krafan studd mati dómkvadds matsmanns sem taldi frágang á fasteigninni ábótavant. M taldi sig ekki bera ábyrgð á þeim ágöllum. V greiddi samt sem áður bæt看ur úr starfsábyrgðartryggingu byggingarstjóra í samræmi við niðurstöðu matsgerðar og krafði M um greiðslu eigin áhættu vegna tjónsins. M hafnar því að honum beri að greiða eigin áhættu þar sem að V hafi tekið einhliða ákvörðun í andstöðu við sig og vísar til 2. mgr. 44. gr. laga um um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. M segist ekki hafa átt þess kost að halda uppi vörnum í málinu vegna ásakana um mistök og af framangreindum ástæðum komi ekki til greina að V geti krafði hann um greiðslu eigin áhættu vegna uppgjors V á meintu tjóni við byggingu hússins. V segir að félagið hafi í fyrstu hafnað kröfu húseigenda, en eftir að mat dómkvadds matsmanns lá fyrir hafi félagið ákveðið að greiða samkvæmt matinu, en þar hafi m.a. komið fram að frágangur á þaksvölum hafi ekki verið í samræmi við samþykktan uppdrátt og ekki í samræmi við leiðbeiningar framleiðenda. V vísar til 3. mgr. 33. gr. byggingarreglugerðar nr. 441/1998 um heimild til að áskilja sjálfsáhættu tryggingartaka, en slíkt megi ekki skerða rétt þriðja aðila. V bendir á að um lögboðna ábyrgðartryggingu sé að ræða og tilgangur 2. mgr. 44. gr. laga um vátryggingarsamninga geti tæplega verið sá að gefa vátryggingartaka heimild til að hafna ábyrgð jafnvel þó matsgerð eða önnur sönnunargögn sýni fram á hið gagnstæða, en þá væri vátryggingartaki alltaf óskuldbundinn til að greiða eigin áhættu.

Álit.

Krafa húseigenda í húsinu þar sem M var byggingarstjóri er byggð á því að V taldi M bera skaðabótaábyrgð á tjóni, sem staðfest var með niðurstöðu mats dómkvadds matsmanns samkvæmt matsgerð dags. 26.ágúst 201. M var viðstaddur matsfund og gerði engar athugasemdir við boðun fundarins, matsspurningar eða dómkvaðningu matsmanns. Matsgerð lá fyrir í lok ágúst 2013 og gat M þá leitað eftir því að hnekkja matinu þar sem hann var ósáttur við niðurstöðu þess eins og fram kemur í málskoti með því að fara fram á yfirmat, en það gerði M ekki. Ekkert liggur því fyrir í málinu sem hnekkir niðurstöðu matsins frá 26.8.2013. V bætti húseigendum tjón sitt samkvæmt niðurstöðu matsins rúmum einum og hálfum mánuði eftir að matið lá fyrir. Þá lágu ekki fyrir nein haldbær rök af hálfu M til þess að hnekkja ákvörðun V um skaðabótaábyrgð M eða til að hnekkja niðurstöðu þess mats sem þá lá fyrir. Verður því litið svo á að V hafi verið rétt og skylt að greiða þeim sem orðið höfðu fyrir tjóni vegna starfa M þær bæt看ur sem niðurstæða dómkvadds matsmanns kvað á um. Getur V því krafði M um greiðslu eigin áhættu vegna þess tjóns sem greitt var til tjónþola og er það í samræmi við vátryggingarsamning þann sem í gildi var vegna tjónsins.

Niðurstaða.

V er heimilt að krefja M um greiðslu eigin áhættu af tjóni sem V gerði upp í samræmi við niðurstöðu matgerðar 14.10.2013.

Reykjavík 1.12.2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.